

STOŽNICE

S stožnicami se srečujemo vsak dan zato je tudi prav, da nekaj izvemo o samem razvoju v matematiki na temo stožnic.

Poznamo štiri vrste stožnic, in sicer: krog, elipso, hiperbolo in parabolo. Sama imena izhajajo iz grškega jezika, saj so že takrat marsikaj preučili in ugotovili (500 let pr. Kr. so že uporabljali te besede v povezavi z računanjem ploščine).

Kot prvi je stožnice preučeval **Menem** (350 pr. Kr. se je ukvarjal s preseki stožca), naslednji pa je bil **Apolonij**, ki je bil pri tem najpomembnejši. Napisal je tudi knjigo Konike (Stožnice) in to je tudi vrh starogrške matematike (ohranjenih je 7 zvezkov od 8). Še danes težko razumemo, kako je lahko Apolonij brez analitične geometrije dokazal toliko lepih in težavnih trditev. Ker pa se stožnice povezujejo tudi s fiziko, so se s tem ukvarjali tudi fiziki pri preučevanju nebesnih teles in njihovih gibanj ter heliocentričnega sistema. Med pomembnejšimi so **Nikolaj Kopernik** (razveljavi Ptolemejev geocentrični sistem in v knjigi o gibanju nebesnih teles opiše heliocentrični sistem), **Johann Kepler** (trije znameniti zakoni vesolja) in **Isaac Newton** (odkril vzrok gibanja nebesnih teles).

V vesolju se vsa nebesna telesa gibljejo v obliki elipse, tudi zemlja. Gibljejo se po eliptičnem tiru z zelo majhno linearno ekscentričnostjo (tir se imenuje ekliptika). Največjo od planetov imata Pluton in Merkur, drugi imajo manjšo, tako da je njihov tir gibanja skoraj krožnica.

